

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 021292 18 Uvp
Banja Luka, 12.11.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija, Strahinje Ćurkovića predsjednika vijeća, Edine Ćupeljić i Svjetlane Knežević članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Nataše Božić, u upravnom sporu po tužbi E. M. d.o.o. B., zastupanog po punomoćniku N. K., advokatu iz B., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 31.08.2017. godine tuženog Ministarstva, u predmetu upisa sindikalnih organizacija u registar, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 021292 17 U od 30.03.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 12.11.2020. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rješenjem odbačena je tužba protiv rješenja tuženog bliže opisanog u uvodnom dijelu presude, a kojim se u Registar sindikalnih organizacija koji vodi tuženi, upisuje Sindikalna organizacija E. M. d.o.o. B., koja djeluje u sastavu Sindikata metalske industrije i rudarstva Republike Srpske (tačka 1. dispozitiva), da je predsjednik Sindikalne organizacije E. M. d.o.o. B. M. S. (tačka 2. dispozitiva), te da rješenje stupa na snagu danom donošenja (tačka 3. dispozitiva).

Pobijano rješenje zasnovano je na stavu suda da osporenim aktom nije povrijeđeno pravo tužioca niti njegov neposredni lični interes zasnovan na zakonu jer članom 41. Ustava Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 21/92-117/05) zajamčena sloboda sindikalnog organizovanja i djelovanja. Ova Ustavom garantovana sloboda detaljnije je uređena članom 209. stav 1. i 3. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“ broj: 1/16), kojim je propisano da radnici imaju pravo da po svom slobodnom izboru organizuju sindikat i da se u njega učlanjuju u skladu sa statutom i pravilima sindikata, te da se sindikat i udruženja poslodavaca osnivaju bez ikakve prethodne saglasnosti bilo kog državnog organa. Iz daljih odredbi Zakona o radu, vezanih za osnivanje sindikata, proizlazi da se zakonita djelatnost sindikata ne može zabraniti, te da je poslodavac dužan da sindikatu omogući djelovanje, tehničke prostorije, pristup podacima, te ostale uslove propisane zakonom. Proizlazi da registrovanje sindikata, odnosno upis u Registar sindikalnih organizacija nije i ne može biti lični interes tužioca, niti se aktom registracije sindikata ne može smatrati da je povrijeđeno pravo tužioca, niti njegov neposredni lični interes zasnovan na zakonu. Tužilac, kao poslodavac i nije stranka u postupku upisa sindikata u Registar sindikalnih organizacija, niti je

sindikalna organizacija bila dužna da o istom obavijesti tužioca ili traži njegovo odobrenje za isto. Ostali navodi tužbe, a koji se odnose na radno pravni status lica koje je podnijelo zahtjev za registraciju, ne mogu da utiču na odluku suda iz prethodno navedenih razloga.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje pobijanog rješenja tužilac pobija njegovu zakonitost zbog povrede zakona i propisa u postupku koje su uticale na rješavanje stvari. Smatra da nije pravilan zaključak nižestepenog suda da je on pokušavao da ospori pravo svojim radnicima da se udruže u sindikat, ali je tačno da je u tužbi ukazao na proceduralne greške prilikom donošenja pobijanog rješenja zbog čega je posebno osporio tačku 2. dispozitiva rješenja kojom je utvrđeno da je predsjednik sindikalne organizacije radnik koji u momentu podnošenja zahtjeva nije ispunjavao uslove da bude imenovan na tu funkciju. Još u tužbi ukazao je da nije ispunjen uslov za registraciju ove sindikalne organizacije iz člana 6. stav 1. Pravilnika o upisu sindikalnih organizacija i udruženja poslodavaca u registar („Službeni glasnik RS“ broj: 31/16, u daljem tekstu: Pravilnik) gdje je navedeno da se uz prijavu za upis prilaže potvrda poslodavca da je lice ovlašteno za zastupanje i predstavljanje sindikalne organizacije u stalnom radnom odnosu kod poslodavca. U konkretnom slučaju imenovani radnik se nikad nije obratio zahtjevom za izdavanje potvrde da je u stalnom radnom odnosu jer je znao da mu je otkazan ugovor o radu, već se nalazio u radnom odnosu dok mu ne istekne otkazni rok. Tuženi nije pokušao utvrditi ovu činjenicu niti uputiti zahtjev tužiocu da potvrdi ili demantuje ove navode, a činjenica da tuženi nikada nije zvanično ni dostavio rješenje tužiocu govori samo po sebi o poštovanju procedure prilikom donošenja rješenja. Donošenjem osporenog akta povrijeđeno je njegovo pravo jer je radnik, kome je već otkazan ugovor o radu, predstavljen kao predsjednik sindikalne organizacije tužioca što nije tačno i što ima uticaja na odnos između radnika i tužioca, jer u tom slučaju se radniku omogućuje isticanje činjenice da tužilac nije ispoštovao odredbe Zakona o radu prilikom otkazivanja ugovora o radu u smislu odredbe člana 191. Zakona o radu. Imenovani radnik je ovo vješto iskoristio i dana 11.12.2017. godine podnio tužbu Osnovnom sudu u Banjaluci ističući da je otkaz o radu donesen nezakonito. Ove činjenice potvrđuju da tužilac itekako ima lični interes u ovom postupku, a to je da sud poništi nezakonito rješenje koje služi kao osnov tužbe i štete koju tužilac može pretrpiti zbog navedenog rješenja. U prilog tome je činjenica da je odluka o otkazu ugovora o radu donesena dana 25.08.2017. godine, a da je tuženi donio pobijano rješenje dana 31.08.2017. godine, pa samim tim ne stoji navodi da je postupio suprotno odredbi člana 191. Zakona o radu. Predlaže da se zahtjev usvoji, pobijano rješenje preinači tako da se tužba usvoji i osporeni akt poništi. Zatražio je i troškove za sastav zahtjeva i tužbe, te takse na tužbu i presudu, ukupno 2.275,00 KM, prema dostavljenom troškovniku.

U odgovoru na zahtjev tuženi osporava njegove navode i ističe da je nižestepeni sud pravilno cijenio sve okolnosti u ovom predmetu, o tome dao detaljno obrazloženje, a s obzirom da u zahtjevu nisu iznesene nove činjenice koje bi mogle imati uticaja na donošenje drugačije odluke predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Prema odredbi člana 209. Zakona o radu radnici imaju pravo da po svom slobodnom izboru organizuju sindikat i da se u njega učlanjuju u skladu sa Statutom i pravilima sindikata, te da ga osnivaju bez ikakve prethodne saglasnosti bilo kog organa vlasti.

Proizlazi da je princip dobrovoljnosti kao opšti princip organizovanja sindikalnih organizacija vezan za opštu slobodu udruživanja i djelovanja, koja je propisana članom 41. Ustava Republike Srpske kojim je zajamčena sloboda sindikalnog organizovanja i djelovanja. Dakle, poslodavac je dužan da sindikatu omogući djelovanje, tehničke prostorije, pristup podacima i ostale uslove koji su propisani zakonom, a nema mogućnosti da učestvuje u postupku organizovanja, a time ni u postupku upisa osnovane sindikalne organizacije u registar. Prema tome tužilac kao poslodavac nije stranka u tom postupku, pa nema aktivnu legitimaciju za pobijanje osporenog akta. Osim toga niti jednom odredbom Zakona o radu ni Pravilnika nije propisano, a niti je sindikalna organizacija bila dužna da o postupku upisa obavijesti tužioca ili da eventualno traži njegovo odobrenje za isto. Prema navedenom pravilno je tužba odbacena, ali su razlozi za njeno odbacivanje sadržani u odredbi člana 22. tačka 1. ZUS, a s obzirom da je podnesena od neovlaštenog lica.

Kod takvog stanja stvari ostali navodi tužioca nisu od uticaja na zakonitost osporenog akta ni pobijanog rješenja.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanom rješenju nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njegovo vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, na osnovu odredaba člana 40. stav 1. ZUS.

Obzirom da je zahtjev za vanredno preispitivanje odbijen, tužilac nema pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49. a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Zapisničar
Nataša Božić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić